

O noapte pe Caraiman

George Coșbuc

Scoboară degrabă ciobanul
La târlă cu oile lui.
E seară pe culme, și nu-i:
Se întunecă-ncet Caraimanul
Cum nu-l mai văzui.

Stau neguri pe Jepi, pe Furnica,
Și neguri pe Vârful-cu-Dor:
Se lasă din umedul nor
Tăcerea și noaptea și frica
Pe culmile lor.

S-a stins după mucedă stâncă
Și ultimul roșu de-apus.
Deodată, cu soarele dus,
O noapte cumplită și-adâncă
Se varsă de sus.

Iar alta se urcă din vale
Cu spaima eternei tăceri
Ah, cum a fost ziua de ieri?
Grozave sunt, Noapte, ale tale
Tăcute puteri!

N-aude urechea, nu vede
Nici ochiul nimic. Și de viu
Tu pari îngropat în sicriu
Și sufletu-n tine se crede
Un pom în pustiu!

Așa înaintea creării
A fost tohu-bohu, socot:
Plutea peste-adânc Sevaot,
Și, neștiutor al mișcării,
Sta haosul tot.

Aici, în sălbatica noapte
Cunoști ce e vecinic și sfânt.
Ce soli ai vieților sânt
O rază și câteva șoapte
Pierdute de vânt!